Sygn. akt II AKa 185/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Janusz Sulima (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Elżbieta Niewińska

przy udziale prokuratora Andrzeja Olszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2021 roku sprawy:

M. K. s. B. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

K. A. (1) s. R. oskarżonego z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

K. K. (1) s. K. oskarżonego z art. 58 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt III K 40/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie w stosunku do oskarżonego M. K. o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu D. 1) i o jej warunkowym zawieszeniu z punktu E,

2. ***w ramach czynu przypisanego M. K. w punkcie A. 1) uznaje go za winnego tego, że od nieustalonego dnia w trzeciej dekadzie kwietnia 2020 r. do dnia 18 maja 2020 r. w mieszkaniu nr (...), znajdującym się w budynku wielorodzinnym numer (...) przy ul. (...) w B., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 2624,9 grama (objętość 2354 ml) (...) ((...)), 466,699 grama amfetaminy, 18 tabletek ecstasy ((...)), 0,782 grama proszku zawierającego (...) i ketaminę, 0,206 grama proszku zawierającego ketaminę, 0,286 grama proszku zawierającego (...), 6 wielokolorowych papierków o łącznej masie 0,111 grama zawierających w swoim składzie (...), tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z***

29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 60 §2 k.k. w zw. z art. 60 §6 pkt 3 k.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k. oraz art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. K. karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 k.k. i art. 72 §1 pkt 5, 8 k.k. wykonanie kary łącznej 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu M. K. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata i zobowiązuje go do powstrzymania się od używania środków odurzających i substancji psychotropowych, a także na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązuje go do poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej prowadzącym leczenie osób uzależnionych od substancji psychotropowych i oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora,

5. na podstawie art. 71 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. K. karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

6. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w punkcie B 1) oraz z podstawy skazania za ten czyn eliminuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

7. w punkcie G 1) na poczet kary 50 stawek dziennych grzywny wymierzonej wobec oskarżonego M. K. zalicza dwa dni zatrzymania w okresie od 18 maja 2020 r. godzina 13:10 do 19 maja 2020 r. godzina 16:20, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,

8. w punkcie G 3) na poczet kary 30 stawek dziennych grzywny wymierzonej wobec oskarżonego K. K. (1) zalicza dwa dni zatrzymania w okresie od 28 września 2020 r. godzina 10:05 do 29 września 2020 r. godzina 13:20, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

- M. K. kwotę 680 złotych tytułem jednej opłaty za obie instancje,

- K. K. (1) kwotę 360 złotych tytułem opłaty za II instancję;

IV. zwalnia oskarżonego K. A. (1) od opłaty za II instancję oraz wszystkich oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a także obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi w części dotyczącej wywiedzionej przez prokuratora apelacji.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	***II AKa 185/21***	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	***3***		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego z dnia 31 maja 2021 r., sygn. III K 40/21	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
oskarżyciel posiłkowy	
oskarżyciel prywatny	
obrońca	
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody,				

które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające ***znaczenia dla ustalenia faktów)***			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ***ZARZUTÓW I WNIOSKÓW***			
Lp.	Zarzut		
I ***2*** ***3***	***Apelacja obrońcy oskarżonego K. A. (1):*** ***A) w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w pkt B 1*** ***wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 1 obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu***	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

	przypisanego oskarżonemu, tj.: ***art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 2.9 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 lipca 2020 r. (tekst jedn.: Dz.U. z 2019 r. poz. 852 ze zm.), zwanej dalej: „u.p.n.", poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona czynu polegającego na uczestnictwie w obrocie narkotykami będącym korelatem wprowadzenia tych środków do obrotu, podczas gdy w okresie od 2018 r. do 2020 r. oskarżony przywiózł kilkukrotnie z Niemiec do Polski łącznie od 20 do 50 gram amfetaminy na własny użytek, a zatem nie wprowadzał tych środków do obrotu, zaś narkotyki, które przywiózł z Niemiec w marcu 2020 r. do Polski,***			

	nie stanowiły przedmiotu przestępstwa uczestniczenia w obrocie lub wprowadzania do obrotu, gdyż uczestniczenie w obrocie lub wprowadzanie do obrotu w rozumieniu art. 56 u.p.n. polega na hurtowym uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom, a K. A. (1) przywiezione w marcu 2020 r. narkotyki przekazał M. K. wyłącznie na przechowanie, w zamkniętym sejfie, w celu uniknięcia ich ujawnienia przez organy ścigania, nie zaś w celu przekazania ich do swobodnej dyspozycji M. K. albo w celu przekazania ich przez niego kolejnym osobom; ***2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,***			

	mający wpływ na jego treść, ***poprzez dowolne przyjęcie, że zamiarem oskarżonego K. A. (1) w nabyciu substancji psychotropowych i przewiezieniu ich do Polski było zbywanie tych substancji nie w ramach sprzedaży detalicznej na potrzeby konsumentów, lecz także osobom, które zbywałyby je innym podmiotom, podczas gdy uznanie to wykracza poza zgromadzony materiał dowodowy, niepozwalający na przyjęcie takiego wniosku;*** ***3) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:*** ***art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów i***			

	dowolne przyjęcie, że oskarżony w okresie od 2018 r. do 2020 r. kupował w Niemczech jednorazowo od 20 do 50 gram amfetaminy, z czego część kilkukrotnie przywoził do kraju, podczas gdy oskarżony wyjaśnił, że we wskazanym okresie kilkukrotnie przywiózł do kraju łącznie od 20 do 50 gram amfetaminy, pozostały zgromadzony materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że za każdym razem oskarżony przywoził narkotyki w ilości od 20 do 50 gram, nadto we wskazanym okresie oskarżony zaopatrywał się w narkotyki w Polsce, a zatem nie miał potrzeby sprowadzania znacznych ilości każdorazowo, gdy wracał z pracy w			

	Niemczech do Polski; ***na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary:*** ***a) poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 55 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy uprzednia niekaralność oskarżonego, jego postawa w toku postępowania, a także właściwości i warunki osobiste przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat;*** ***b) poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 33 § 1 i 3 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł, podczas gdy uprzednia niekaralność***			

	oskarżonego, stopień jego zawinienia, a także jego sytuacja osobista, zawodowa i majątkowa, przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł; ***B) w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w pkt B 2 wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść,*** ***a) poprzez przyjęcie, że protokół oględzin telefonu z k. 239-261 dowodzi, że K. A. (1) prowadził z M. K. rozmowy, w których oferował sprzedaż niedozwolonych środków, podczas gdy***			

	rozmowy zawarte w tym protokole nie są rozmowami K. A. (1) z M. K., lecz K. K. (1) i M. K.; ***b) poprzez przyjęcie, że K. A. (1) udzielił około 1 grama mefedronu K. K. (1), podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego K. K. (1) wynika, że K. A. (1) nie udzielał mu narkotyków, czemu także zaprzeczał w swych wyjaśnieniach K. A. (1);*** ***2) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:*** ***a) art. 7 k.p.k. poprzez uznanie wyjaśnień współoskarżonego M. K. za wiarygodne w odniesieniu do rzekomego nabywania przez niego narkotyków u K. A. (1), podczas gdy M. K. samodzielnie uzyskiwał te***			

	środki z innych źródeł, niezależnych i niepowiązanych z K. A. (1), zaś jeśli dochodziło do sytuacji, że obaj oskarżeni spotykali się w celu wspólnego zażywania narkotyków, każdy z nich posiadał własne środki na własny użytek, nadto M. K. nieprawdziwie obciążając w swoich wyjaśnieniach K. A. (1) kierował się chęcią umniejszenia własnej odpowiedzialności, gdyż świadomie dążył do uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary, które wymaga obciążenia odpowiedzialnością innych osób; ***b) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że dokumentacja potwierdzająca wyjazdy oskarżonego do pracy w***			

	Niemczech oraz relacje świadków G. M., P. C., A. F., S. Ł., M. A. (1), nie wykluczają, że K. A. (1) udzielał narkotyków M. K. i innym osobom, podczas gdy wskazane dowody podważają wiarygodność wyjaśnień M. K., których treść w znacznej mierze doprowadziła Sąd I Instancji do uznania, jakoby oskarżony udzielał narkotyków; ***c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, jakoby z zeznań P. S. (1) miało wynikać, że K. A. (1) na organizowanych spotkaniach towarzyskich udzielał różnym osobom substancji psychotropowych, podczas gdy P. S. (1) zeznał jedynie, że na spotkaniach u K. A. (1) widział narkotyki, jednak nie wiedział, do kogo***			

	one należały, nadto K. A. (1) nigdy nie proponował P. S. (1) zakupu narkotyków; ***3) z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary:*** ***a) poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 59 ust. 1 u.p.n. kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy uprzednia niekaralność oskarżonego, jest postawa w toku postępowania, a także właściwości i warunki osobiste, jak również okoliczności sprawy przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku;*** ***b) poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 33 § 2 k.k. 100***			

	stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł, podczas gdy uprzednia niekaralność oskarżonego, stopień jego zawinienia, a także jego sytuacja osobista, zawodowa i majątkowa przemawiają za niewymierzaniem kary grzywny obok kary pozbawienia wolności; ***C) w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) w pkt B 3 wyroku:*** ***1) zarzucam rażącą obrazę art. 1? § 1 pkt 11 k.p.k., polegającą na wszczęciu i prowadzeniu postępowania w przedmiocie posiadania przez oskarżonego K. A. (1) znacznej ilości narkotyków w mieszkaniu i nr' (...)w budynku nr (...) przy ul. (...)i w mieszkaniu nr (...) w budynku***			

	nr (...) przy ul. (...), podczas gdy posiadanie tych substancji stanowi czyn współukarany wobec czynu z art. 55 ust. 3 u.p.n., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.; ***2) z ostrożności procesowej, w przypadku niepodzielenia przez Sąd Odwoławczy zasadności zarzutu z pkt II A niniejszej apelacji, zarzucam rażącą obrazę art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegającą na wszczęciu i prowadzeniu postępowania w przedmiocie posiadania przez oskarżonego K. A. (1) znacznej ilości narkotyków w mieszkaniu nr (...) w budynku nr (...)przy ul. (...)i w mieszkaniu nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...), podczas gdy posiadanie tych substancji***			

	stanowi czyn współukarany wobec czynu z art. 56 ust. 3 u.p.n., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. ***Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1):*** ***A) co do czynu przypisanego K. K. (1) w pkt C. 1) wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego K. K. (1) za posiadanie substancji psychotropowej o wadze 2.40 grama w wymiarze 2 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy posiadanie nieznacznej ilości niedozwolonej substancji, przeznaczenie jej na własny użytek oskarżonego, niewystąpienie szkody oraz realnego***			

	zagrożenia dla dóbr prawnych osób trzecich wynikające z przechowywania substancji w domu, jak również postawa procesowa oskarżonego i jego dotychczasowa niekaralność, winny doprowadzić Sąd I instancji do przekonania o niecelowości karania ze względu na okoliczności popełnienia czynu i niewielki stopień jego społecznej szkodliwości, a tym samym skutkować umorzeniem postępowania w tym zakresie na podstawie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn.: Dz.U. Z 2019 r. poz. 852 ze zm.), zwanej dalej: „u.p.n.", ***2) alternatywnie, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za***			

	podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że oskarżony K. K. (1) nie zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa umorzenia postępowania przewidzianego w art. 62a u.p.n., podczas gdy, ze względu na posiadanie przez oskarżonego nieznacznej ilości narkotyku, przeznaczenie go na własny użytek oraz niski stopień społecznej szkodliwości czynu i okoliczności jego popełnienia, w szczególności niewystąpienie szkody oraz realnego zagrożenia dla dóbr prawnych osób trzecich, przechowywanie substancji w domu, a więc w miejscu niedostępnym dla innych osób, dotychczasową niekaralność oskarżonego i jego krytyczne podejście do popełnionego przestępstwa			

	niecelowym jest karanie K. K. (1), ***ewentualnie, z ostrożności procesowej:*** ***3) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że posiadanie przez oskarżonego K. K. (3) substancji psychotropowej o wadze 2,40 grama, z uwagi na treść korespondencji na komunikatorze S. oraz ujawnienie w toku przeszukania wagi elektronicznej wypełnia znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 u.p.n., podczas gdy całościowa ocena znamion strony przedmiotowej i podmiotowej, w szczególności posiadanie nieznacznej ilości substancji psychotropowej,***			

	przeznaczenie jej na własny użytek, brak szkody oraz realnego zagrożenia dla dóbr prawnych osób trzecich, brak dowodów świadczących o sprzedaży przez oskarżonego narkotyków, wykorzystywanie wagi dla własnych potrzeb, dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste powinny skutkować uznaniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust. 3 u.p.n., ***B) co do czynu przypisanego K. K. (1) w pkt C. 2) wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:*** ***- art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu***			

	dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. M. i przyznaniu im waloru wiarygodności, podczas gdy istotne rozbieżności w jego zeznaniach złożonych na Policji w dn. 20 stycznia 2021 r. i przed Sądem w dn. 28 kwietnia 2021 r. dotyczące m.in. daty pierwszego spotkania, na którym rzekomo oskarżony miał udzielać mu narkotyków oraz innych osób biorących udział w tym spotkaniu, mimo upływu między przesłuchaniami zaledwie 3 miesięcy, a także treść zabezpieczonego zapisu rozmów na komunikatorze S., która przeczy zeznaniom świadka jakoby jedynie okazjonalnie zażywał narkotyki i każdorazowo był nimi nieodpłatnie częstowany, w sytuacji gdy oskarżony nie			

	posiadał ich nawet na sprzedaż, nie pozwalają na przyjęcie ich prawdziwości, ***- art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic zasady swobodnej oceny dowodów poprzez nieuprawnione uznanie zeznań świadka P. S. (1) za niewiarygodne i złożone jedynie w celu wsparcia linii obrony K. K. (1), podczas gdy postępowanie sądowe nie wykazało aby świadek miał jakikolwiek interes czy motyw w udzielaniu pomocy oskarżonemu, nie łączyły go z nim zażyłe relacje ani zaangażowanie uczuciowe, wręcz przeciwnie, świadek i oskarżony byli do siebie nastawieni niechętnie, co zgodnie podnosili na rozprawach, ponadto świadek konfrontowany na rozprawie z***			

	J. M. stanowczo potwierdził uprzednio złożone zeznania korespondujące z zeznaniami oskarżonego, wskazując, że nie widział aby K. K. (1) na spotkanie do J. M. przynosił jakiekolwiek narkotyki oraz aby ktokolwiek miał je zażywać, ***2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść,*** ***- polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony K. K. (1) w toku przesłuchania na rozprawie w dn. 27 kwietnia 2021 r. nieopatrznie podważył zeznania świadka P. S. (1) przyznając, że w połowie 2019 r., a więc na pierwszym spotkaniu z J. M., na którym obecny był też P. S. (1), doszło do zażywania narkotyków,***			

	podczas gdy oskarżony odnosił się wówczas do drugiego spotkania, które również miało miejsce około połowy 2019 r., którą to datę potwierdził także J. M. zeznając przed sądem w dn. 28 kwietnia 2021 r., ***- polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że świadek J. M. nie miał żadnego motywu, którym mógłby się kierować obciążając K. K. (1), podczas gdy świadek należąc do tego samego środowiska co oskarżeni, posiadał wiedzę o zatrzymaniu K. A. (1),*** ***M. K. oraz K. K. (1) i będąc niepewnym, czy jemu nie zostaną przedstawione zarzuty, w szczególności ze względu na organizowanie przez niego imprez, na których dochodziło do zażywania narkotyków oraz treść wysyłanych***			

	przez niego wiadomości w przedmiocie zakupu narkotyków, asekuracyjnie wskazał K. K. (1) jako osobę, która miała zaopatrywać go w narkotyki, chcąc tym samym uwolnić się od odpowiedzialności karnej, ***C) co do czynu przypisanego w pkt C. 3) wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka J. M. i przyznaniu im waloru wiarygodności, pomimo niemożności powtórzenia przez świadka przed Sądem w dn. 28 kwietnia 2021 r. zeznań złożonych na Policji w dn. 20 stycznia 2021 r., a więc***			

	trzy miesiące wcześniej, zasłanianiu się przez świadka niepamięcią i wskazywaniu odmiennej o prawie rok daty drugiego spotkania, co stanowi o nieprawdziwości zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego na Policji, ***2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że działanie oskarżonego K. K. (1) podczas drugiego spotkania, polegające na wyłożeniu narkotyków na talerzyk, na którym znajdowały się już narkotyki należące do J. M. wyczerpuje znamiona przestępstwa udzielania substancji psychotropowej, podczas gdy***			

	oskarżony nie działał w zamiarze udostępnienia narkotyków J. M. a wyłącznie w celu własnej konsumpcji, bowiem J. M. posiadając własne narkotyki nie potrzebował zażywać cudzych, ponadto oskarżony nie godził się na użycie przez J. M. jego narkotyków, o czym świadczy zabranie przez oskarżonego resztek niezużytego narkotyku, ***D) co do rozstrzygnięcia zawartego w pkt G. 3) wyroku:*** ***1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez zaliczenie oskarżonemu K. K. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny zatrzymania w***			

	dniu 28 września 2020 r., od godz. 10:05, przyjmując je za równoważne dwóm stawkom dziennym grzywny, podczas gdy zatrzymanie K. K. (1) trwało od dnia 28 września 2020 r., od godz. 10:05 do dnia 29 września 2020 r., do godz. 13.20, a więc przekraczało okres 24 godzin, tym samym zasadnym było zaliczenie oskarżonemu K. K. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okresu zatrzymania w sprawie od dnia 28 września 2020 r., od godz. 10:05 do dnia 29 września 2020 r., do godz. 13.20, przyjmując że jest on równoważny czterem stawkom dziennym grzywny. ***Apelacja prokuratora:*** ***1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ***		

	na jego treść, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż odnośnie oskarżonego M. K. zaistniały przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena przesłanek określonych w art. 60 § 2 k.k., jak również okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w tym wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przemawiają za brakiem podstaw do nadzwyczajneo złagodzenia kary orzeczonej wobec wyżej wymienionego oskarżonego. ***2) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej***			

	wobec oskarżonych M. K., K. A. (1), K. K. (1), podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanych im czynów, znaczy stopień społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec sprawcy oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za orzeczeniem w stosunku do nich surowszych kar pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnośnie zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego K. A. (1): ***Ad. A 1) i 2):*** ***Na wstępie należy zauważyć, że***			

błędne jest jednoczesne zarzucanie co do tego samego zagadnienia błędu w ustaleniach faktycznych i obrazy prawa materialnego. Zarzut obrazy prawa materialnego obrońca powinien formułować wówczas, gdy nie kwestionuje ustaleń faktycznych, a tylko błędne zastosowanie przepisu prawa. Jeżeli skarżący kwestionuje kwalifikację prawną czynu co do wypełnienia strony przedmiotowej lub podmiotowej przypisanego przestępstwa, ale w związku z nieprawidłowymi ustaleniami faktycznymi, podstawą apelacji powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nie obraza prawa materialnego.	

Zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie B1 wyroku między innymi z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii mogło być wynikiem ustalenia, że K. A. (1) przywiezione z Niemiec narkotyki wprowadzał do obrotu na terenie Polski. W gruncie rzeczy jednak z opisu przypisanego w tym punkcie czynu nie wynika, aby Sąd pierwszej instancji poczynił takie ustalenia. Opis czynu w ogóle nie odpowiada znamionom występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2005 roku. Użyte w opisie sformułowanie „i część z nich, w znacznej ilości, zamierzał sprzedać, chcąc osiągnąć korzyść majątkową” nie nawiązuje do jakiegokolwiek znamienia tego	

typu przestępstwa. Poza tym samo podjęcie zamiaru popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa w polskim prawie nie jest karane. To, że oskarżony chciał sprzedawać narkotyki w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, żadną miarą nie może świadczyć o wyczerpaniu któregokolwiek ze znamion tego przestępstwa. Nie jest to bowiem ani wprowadzenie substancji psychotropowych do obrotu, ani uczestniczenie w obrocie. ***Ponadto rację ma obrońca podnosząc, że z zebranych w sprawie dowodów w ogóle nie wynika, żeby K. A. (1) wprowadzał do obrotu narkotyki lub uczestniczył w obrocie narkotykami. Przypomnieć należy, że kryterium pozwalającym na odróżnienie czy w***	

określonym stanie faktycznym mamy do czynienia z wprowadzaniem do obrotu, czy z udzielaniem narkotyków, jest osoba odbiorcy - kiedy jest nią konsument narkotyków, nie może być mowy o wyczerpaniu przez sprawcę znamion przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sam fakt posiadania znacznej ilości narkotyków nie może przesądzać o tym, że oskarżony zamierzał je sprzedać osobom nie będącymi wyłącznie konsumentami. Nie ma na to żadnych dowodów. Na podstawie wyjaśnień M. K. można jedynie ustalić, że sprzedawał przywiezione z Niemiec narkotyki w niewielkich ilościach konsumentowi. Słusznie też obrońca wskazał	

w apelacji, że wprowadzeniem znacznej ilości narkotyków do obrotu nie było przekazanie ich M. K.. K. A. (1) przywiezione bowiem w marcu 2020 roku narkotyki przekazał M. K. wyłącznie na przechowanie w zamkniętym sejfie w celu uniknięcia ich ujawnienia przez organy ścigania.

Ad. A) 3)

Zarzut ten w gruncie rzeczy jest bezprzedmiotowy. Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku bynajmniej nie ustalił, że K. A. (1) w okresie od 2018 r. do 2020 kupował w Niemczech jednorazowo od 20 do 50 gram amfetaminy i w takich ilościach kilkakrotnie przywoził ją do Polski. Z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie B 1) wcale to nie wynika. Takie ustalenie można

znaleźć jedynie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Gdyby zatem uznać w ślad za obrońcą, że K. A. (1) łącznie przywiózł do Polski od 20 do 50 gram amfetaminy, to nie byłoby podstaw do zmiany treści zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie nie zostało natomiast zaskarżone przez obrońcę. ***Ad. A) 4)*** ***Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że wymierzone K. A. (1) kary za czyn przypisany mu w punkcie B1) cechują się rażącą surowością.*** ***Kara pozbawienia wolności został orzeczona wobec niego w rozmiarze niewiele przekraczającym minimum ustawowe. Już z tego powodu zarzut rażącej niewspółmierności kary jest zupełnie niezasadny.***		

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Skoro K. A. (1) można był wymierzyć za popełnioną przez niego zbrodnię

karę od trzech do piętnastu lat pozbawienia wolności, to nie sposób jest uznać, że kara 3 lat i 4 miesięcy jest rażąco surowa, a takiej cechy byłaby pozbawiona kara 3 lat pozbawienia wolności.

Nie można też uznać, że wymierzona za to przestępstwo kara grzywny jest rażąco surowa. Popełniona przez oskarżonego zbrodnia cechuje się znaczną szkodliwością społeczną. Przedmiotem tego przestępstwa były tak zwane twarde narkotyki, które są niezwykle szkodliwe dla zdrowia człowieka. Grzywna w wymiarze 300 stawek jest w pełni adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i stopnia szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Nie rodzi

też żadnych zastrzeżeń ustalona przez Sąd pierwszej instancji wysokość jednej stawki dziennej. K. A. (1) przez zatrzymaniem osiągał w Niemczech bynajmniej nie małe dochody. *Ad. B 1)* *Nie ma większego znaczenia, czy odzwierciedlone w protokole oględzin telefonu z k. 239 – 261 rozmowy były prowadzone przez M. K. z K. A. (1) czy też z K. K. (1). Nie był to bowiem dowód przesądzający o popełnieniu przez K. A. (1) czynu z punktu B2.* *Nie można zgodzić się z obrońcą, że z wyjaśnień K. K. (1) nie wynika, że K. A. (1) udzielił mu 1 gram mefedronu. W śledztwie K. K. (1) jednoznacznie wskazał, że kiedy przychodził do mieszkania K. A. (1) zażywał u niego mefedron.*	

Jednocześnie z jego wyjaśnień nie wynika, aby to on przynosił narkotyki do mieszkania K. A. (1). Wyjaśnienia K. K. (1) w tej części nie budzą żadnych zastrzeżeń. K. K. (1) nie miał żadnego powodu, aby tendencyjnie obciążać K. A. (1).

Ad. B 2).

Sąd pierwszej instancji, wbrew twierdzeniom obrońcy, ocenił wyjaśnienia M. K. zgodnie z wymogami stawianymi przez dyspozycję art. 7 k.p.k. Nie można też zgodzić się z autorem apelacji, że M. K. miał interes procesowy w obciążaniu K. A. (1).

M. K. już w swoich pierwszych wyjaśnieniach w śledztwie podał, że kupował amfetaminę i płyn (...) od K. A. (1) (k. 111). Te wyjaśnienia potwierdził na rozprawie dodając, że

jednorazowo kupował od niego od 1 do 2 gram amfetaminy oraz płyn (...) w ilości 10 ml. Podał też, że początkowo kupował od niego raz na miesiąc, a potem, kiedy się uzależnił, co tydzień. Czasami kupował za pośrednictwem partnera K. A. (1). Wyjaśnienia M. K. są spontaniczne i logiczne. Nie miał on żadnego interesu w tendencyjnym pomawianiu K. A. (1), że sprzedawał mu narkotyki. Nie można zgodzić się z obrońcą, że M. K. w swoich wyjaśnieniach kierował się chęcią umniejszenia własnej odpowiedzialności, dążąc do uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przyjmując nawet hipotetycznie, że M. K. dążył do umniejszenia swojej winy, nie musiał on wskazywać w swoich wyjaśnieniach, że kupował	

substancje psychotropowe od K. A. (1). W jego interesie było bowiem jedynie wskazanie, że zabezpieczone w jego mieszkaniu narkotyki nie należały do niego. Żadną miarą nie można zgodzić się z obrońcą, że zeznania świadków G. M., P. C., A. F., S. Ł. i M. A. (2) podważają wiarygodność wyjaśnień M. K.. Podkreślić należy, że z wyjaśnień M. K. wynika, że kupował on substancje psychotropowe nie tylko bezpośrednio od K. A. (1), ale również za pośrednictwem jego partnera. Wskazana zatem przez niego częstotliwość kupowania narkotyków wcale nie musiała się pokrywać z częstotliwością przyjazdów K. A. (1) do Polski. To zaś, że ci świadkowie twierdzili, że podczas spotkań	

z K. A. (1) nie były zażywane narkotyki, w ogóle nie podważa wyjaśnień M. K., że kupował od niego substancje psychotropowe. Poza tym świadkowie ci będąc albo znajomymi K. A. (1) albo osobami dla niego bliskimi składając zeznania zapewne nie chcieli powiedzieć niczego, co mogłoby obciążyć K. A. (1). Mogli też obawiać się, że sami zostaną pociągnięci do odpowiedzialności.

Wyjaśnień M. K. nie podważają też zeznania P. S. (2). To, że ten świadek twierdził, że nie znał źródła pochodzenia narkotyków, które były zażywane na spotkaniach u K. A. (1), bynajmniej nie przeczy twierdzeniom M. K., że kupował on od K. A. (1) substancje psychotropowe.

Dodać należy, że z zeznań P. S. (2) wynika, że domyślał się on, że narkotyki były „załatwiane” przez K. A. (1) i M. K..

Wbrew twierdzeniom obrońcy, za odmową dania wiary wyjaśnieniom M. K. nie przemawia to, że na pierwszej rozprawie na początku swoich swobodnych wyjaśnień wyartykułował, że chce przeprosić wszystkich zgromadzonych na Sali rozpraw. Nieprawdziwa jest teza, że gdyby M. K. w toku postępowania wyjaśniał wyłącznie co do okoliczności rodzących odpowiedzialność karną po stronie współoskarżonych w związku z ich rzeczywistą winą, nie miałby powodu, aby w pierwszym osobistym kontakcie z oskarżonym K. A. (1) przepraszać go za to, ze

sprawa trafiła do postępowania sądowego. Otóż, gdyby M. K. przeprosiny w pierwszym kontakcie z K. A. (1) na rozprawie odnosiły się do fałszywego pomówienia, to wówczas składając po przeprosinach wyjaśniania nie pomawiałby go konsekwentnie, jak w śledztwie, o to, że sprzedawał substancje psychotropowe. Poza tym przeprosiny M. K. odnosiły się do wszystkich osób obecnych na Sali rozpraw. Wniosek zaś z tego jest taki, że M. K. przepraszał za to, że swoim zachowaniem związanym z uzależnieniem od narkotyków spowodował wszczęcie niniejszego postępowania. Najprawdopodobniej bowiem, gdyby siostra M. K., w związku z jego „dziwnym” zachowaniem, nie wezwała policji do mieszkania w B. przy ulicy (...), nie zostałyby	

ujawnione przestępstwa będące przedmiotem niniejszego postępowania. ***Wcale też nie przemawia za nie daniem wiary wyjaśnieniom M. K. to, że w tym samym czasie mógł on kupować narkotyki od innych osób. Poza tym wskazane przez obrońcę w apelacji komunikaty z komunikatora internetowego nie dotyczyły amfetaminy i płynu (...), lecz dopalaczy. Twierdzenia zaś, że przy okazji spotkań z K. A. (1) M. K. posiadał własne narkotyki, opierają się wyłącznie na wyjaśnieniach K. A. (1), który miał interes w zaprzeczaniu, że sprzedawał substancje psychotropowe.*** ***Wskazać też należy, że z treści rozmów ujawnionych w komunikatorze internetowym (k. 84) wcale nie***	

wynika, jak podnosi w apelacji obrońca, ze gdy M. K. zwrócił się do K. A. (1) z prośbą o udzielenie narkotyku, K. A. (1) odmówił i zakończył rozmowę. Kiedy M. K. napisał, że chce kupić 3 ml, najprawdopodobniej płynu (...), K. A. (1) odpisał mu, żeby przyszedł do niego. K. A. (1) napisał też zaraz potem, żeby idąc do niego nie dzwonił domofonem, gdyż może obudzić jego partnera. Treść tych komunikatów potwierdza i to niedwuznacznie, że K. A. (1) sprzedawał M. K. substancje psychotropowe. ***Depozycje M. K., że kupował narkotyki tylko podczas spotkań związanych ze współżyciem seksualnym, wcale nie stoją w sprzeczności z innymi jego twierdzeniami. Na rozprawie M. K. po wyrażeniu przeprosin kategorycznie***		

utrzymywał, że kupował narkotyki od K. A. (1) i jego partnera. Twierdził między innymi, że zawsze się rozliczał za narkotyki, które były zażywane na imprezach u K. A. (1) i jego partnera. Czasami płacił im później, a należności za narkotyki w takim wypadku były zapisywane na kartce. Nie sposób uznać, że M. K. wszystkie te okoliczności wymyślił, zwłaszcza że stanowczo przedstawiał je na rozprawie w obecności oskarżonego K. A. (1), którego wcześniej przeprosił za to, że znalazł się on z jego powodu na ławie oskarżonych. ***Ad. B 3)*** ***Żadną miarą nie można się zgodzić z obrońcą, że wymierzona K. A. (1) kara za udzielania substancji psychotropowych***	

jest rażąco surowa. Oscyluje ona przecież w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Nagromadzenie zaś okoliczności obciążających wcale nie jest małe. Udzielał on niebezpiecznych dla zdrowia i życia narkotyków prawie przez trzy lata. Czynił to wielokrotnie. Motywy jego działania w żaden sposób nie zasługiwały na usprawiedliwienie. ***Sąd pierwszej instancji zasadnie wymierzył za ten czyn karę grzywny. Kara ta powinna mu uzmysłowić nieopłacalność popełniania przestępstw z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Przed zatrzymaniem K. A. (1) pracował i osiągał niemałe dochody. Orzeczona ilość stawek grzywny jest w pełni adekwatna do stopnia jego zawinienia i***	

stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez niego przestępstwa. Określona zaś wysokość jednej stawki dziennej odpowiada możliwościom finansowym oskarżonego i jego sytuacji osobistej. ***Ad. C)1)*** ***Nie ma racji obrońca, że posiadanie przez K. A. (1) znacznej ilości narkotyków stanowiło czyn współukarany wobec czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego od wielu lat utrwalony jest pogląd, że posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się nie tylko z przestępstwem z art. 55, ale również z art.***	

56, art. 58 i art. 59 ustawy, stanowi czyn współukarany, a przez to nie podlega odrębnemu ukaraniu (pozorny zbieg przestępstw) jedynie wówczas, gdy zachowana jest więź czasowa i sytuacyjna z przestępstwem głównym, z którym również musi być związany zamiar, z jakim sprawca posiada narkotyki. W sytuacji więc, gdy sprawca dysponuje środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi już po zakończeniu akcji przestępczej związanej z ich dostawą z innego państwa, a więc np. z zamiarem dalszej ich odprzedaży, udzielenia innej osobie lub też zużycia ich na własne potrzeby, to takie zachowanie stanowi odrębne przestępstwo, pozostające w zbiegu realnym z przestępstwem	

określonym w art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 roku, III KK 25/13, OSNKW 2013/9/73). W niniejszej sprawie nadzwyczaj ewidentne było, że K. A. (1) posiadał znaczną ilość narkotyków przez dłuższy czas po sprowadzeniu ich do Polski. Tak więc skazanie go za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było ze wszech miar zasadne. ***Ad C) 2)*** ***Ponieważ uznano, że brak było podstaw do zakwalifikowania przypisanego oskarżonemu czynu z punktu B) 1) z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, należało uznać za bezprzedmiotowe odnoszenie się do tego zarzutu apelacyjnego.***	

Odnośnie apelacji obrońcy K. K. (1): ***Ad. A)1)*** ***Wymierzona K. K. (1) kara za czyn przypisany mu w punkcie C 1) żadną miarą nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Podkreślić należy, że jest ona wyższa zaledwie o jeden miesiąc od dolnego progu ustawowego zagrożenia. Sąd pierwszej instancji należycie wyważył wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące. Wbrew twierdzeniom obrońcy okoliczności tego czynu i jego stopień szkodliwości społecznej nie przemawiają za umorzeniem postępowanie wobec K. K. (1). Przede wszystkim brak jest podstaw do uznania, że K. K. (1) posiadał substancje psychotropowe wyłącznie na***	

własne potrzeby. Z przeprowadzonych dowodów wynika jednoznacznie, że udzielał narkotyków także innym osobom.

Ad. A) 2)

Sąd pierwszej instancji nie popełnił żadnego błędu w ustaleniach faktycznych nie stosując wobec oskarżonego K. K. (1) dobrodziejstwa przewidzianego w art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Przede wszystkim nawet przy spełnieniu wszystkich przesłanek wymienionych w tym przepisie sąd nie jest zobligowany do umorzenia postępowania. Poza tym dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie wskazują, że K. K. (1) udzielał substancje psychotropowe innym osobom.

Ad. A)3)

Brak było podstaw do uznania, że czyn polegający na posiadaniu substancji psychotropowej (...)o wadze 2,40 gram, stanowi wypadek mniejszej wagi. Sąd Okręgowy uzasadnił, dlaczego nie zakwalifikował tego czynu z art. 62 ust. 2 o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedstawioną przez ten sąd argumentację należy podzielić. Dodać należy, że za przyjęciem wypadku mniejszej wagi nie może przemawiać dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz jego właściwości i warunki osobiste. Nie można też uznać, jak chce tego obrońca, że popełnione przez K. K. (1) przestępstwo nie stanowiło zagrożenia dla dóbr prawnych osób trzecich.

Ad. B. 1), 2), C 1), 2)

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji prawidłowo, zgodnie z wymogami stawianymi przez przepis art. 7 k.p.k., ocenił zeznania świadka J. M.. Przy ustalaniu w tym zakresie stanu faktycznego Sąd Okręgowy nie popełnił żadnego błędu.

Przypomnieć należy, że J. M. w śledztwie zeznał, że około października 2018 roku przyjechali do niego P. S. (1) i K. K. (1). Ten ostatni przywiózł ze sobą mefedron w postaci białego, kruchego proszku. K. K. (1) proszek ten wysypał na talerz, pokruszył i porobił tzw. „kreski". Potem za pomocą słomki wszyscy wdychali ten proszek. J. M. podkreślił, że K. K. (1) nie brał

za to żadnych pieniędzy i nikogo nie namawiał do zażywania narkotyku. J. M. zeznał też, że w czerwcu 2020 roku K. K. (1) przyjechał do niego z mężczyzną o imieniu G.. Również wtedy miał ze sobą mefedron, który wszyscy trzej zażyli. Z jego zeznań wynika, że podobna sytuacja powtórzyła się w sierpniu 2020 roku. Na rozprawie J. M. zeznał spontanicznie, że przychodził do niego K. K. (1) i wspólnie zażywali tak zwany „(...)”, czyli mefedron. Podał też, że ostanie takie spotkanie miało miejsce pod koniec lata ubiegłego roku. Nie pamiętał, kiedy wcześniej przychodził do niego K. K. (1) z mefedronem. Potwierdził jednakże w całości swoje zeznania ze śledztwa.		

Nie ma zatem żadnych rozbieżności w zeznaniach J. M.. To, że na rozprawie nie pamiętał, kiedy po raz pierwszy przyszedł do niego K. K. (1) i poczęstował go mefedronem w żaden sposób nie osłabia wiarygodności jego relacji. Pomimo że od zeznań złożonych na Policji do rozprawy, na której był przesłuchiwany, upłynęły zaledwie trzy miesiące, mógł zapomnieć, kiedy po raz pierwszy przyszedł do niego K. K. (1). Jest to całkowicie naturalne. J. M. składał zeznania spontanicznie i podawał na rozprawie okoliczności, które pamiętał. Przede wszystkim zaś nie miał on żadnego interesu w składaniu tendencyjnie niekorzystnych dla oskarżonego zeznań. Twierdzenie obrońcy, że J. M. posiadając	

wiedzę o zatrzymaniu K. A. (1), M. K. i K. K. (1) był niepewny, czy również jemu nie zostaną postawione zarzuty i dlatego, chcąc uwolnić się od odpowiedzialności karnej, asekuracyjnie wskazał K. K. (1) jako osobę zaopatrującą go w narkotyki, jest nadzwyczaj hipotetyczne i nie mające żadnego zakotwiczenia w materiale dowodowym. J. M. na pewno przecież wiedział, że za kupowanie i zażywanie narkotyków nie grozi żadna odpowiedzialność karna. Z akt zaś sprawy w ogóle nie wynika, aby organy ścigania zamierzały postawić J. M. jakiekolwiek zarzuty. ***Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji słusznie nie dał wiary zeznaniom P. S. (2). To, że świadek ten nie***	

miał wyraźnego interesu w składaniu korzystnych dla K. K. (1) zeznań bynajmniej nie przesądza o prawdziwości jego zeznań. Analizując zeznania tego świadka i zestawiając je z innymi dowodami należy dojść do przekonania, że P. S. (2) starał się nie „zaszkodzić" żadnemu z oskarżonych. Wyraźnie unikał on twierdzeń, które w jakikolwiek sposób mogłyby sugerować, że któryś z oskarżonych udzielał mu narkotyku. ***Nieprawdą jest, że Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że K. K. (1) w swoich wyjaśnieniach podważył wiarygodność zeznań P. S. (2). Z wyjaśnień K. K. (1) wyraźnie wynika (k. 936 odwr.), że P. S. (2) był z nim u J. M. i podczas tej wizyty były zażywane narkotyki. P. S.***	

(2) twierdził zaś (k. 832), że podczas spotkania u J. M. nie był żadnych narkotyków. Z wyjaśnień K. K. (1) wcale nie wynika, jak sugeruje to obrońca, że narkotyki u J. M. były zażywane wyłącznie wówczas, gdy był tam obecny tylko on i J. M.. Należy bowiem oceniać jednocześnie wszystkie zdania wypowiedziane na rozprawie przez oskarżonego, a nie tylko poszczególne zdania wyrwane z kontekstu. K. K. (1) wyraźnie stwierdził, że podczas pierwszego spotkaniu u J. M. był obecny P. S. (2).

Wyjaśnienia K. K. (1), że podczas drugiego spotkania w mieszkaniu J. M. każdy z nich zażywał wyłącznie swoje narkotyki, są rażąco sprzeczne z zeznaniami J. M.. Jak zaś wskazano wcześniej nie

ma podstaw do zakwestionowania zeznań J. M.. Tym samym Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił na podstawie zeznań tego świadka, że K. K. (1) udzielał mu nieodpłatnie mefedron. To, że J. M. podawał różne daty spotkań z K. K. (1), żadną miarą nie przemawia za brakiem wiarygodności jego depozycji, zwłaszcza że K. K. (1) przyznał, że dochodziło do takich spotkań.

Ad. D

Rację ma obrońca K. K. (1), że Sąd pierwszej instancji błędnie zaliczył na poczet orzeczonej wobec tego oskarżonego kary grzywny tylko jeden dzień zatrzymania. Faktem jest, że z protokołu zatrzymania K. K. (1) (k. 423) nie wynika, kiedy ten oskarżony został zwolniony. Nie mniej jednak należy w takiej sytuacji uznać, że został on

zwolniony po zakończeniu czynności przesłuchania w charakterze podejrzanego. Czynność zaś ta została zakończona 29 września 2020 roku o godzinie 13.20. ***Odnośnie apelacji prokuratora:*** ***Nie ma jakichkolwiek podstaw do uznania, że kary wymierzone wobec oskarżonych K. A. (1) i K. K. (1) są rażąco łagodne.*** ***W gruncie rzeczy prokurator nie przedstawił w apelacji żadnych okoliczności, poza nagminnością przypisanych tym oskarżonym przestępstw, które mogłyby wskazywać, że orzeczone kary są rażąco niewspółmierne. Zupełnie zaś pominął okoliczności łagodzące dla oskarżonych. Przypomnieć zaś należy, że oskarżeni nie***	

byli dotychczas karani sądownie. Wyjaśnienia K. A. (1) były pomocne w rekonstrukcji stanu faktycznego. Słusznie też zostało podkreślone przez Sąd pierwszej instancji, że udzielanie narkotyku pomiędzy osobami dorosłymi, zdającymi sobie sprawę z konsekwencji ich używania, świadomie dokonującymi takiego „życiowego wyboru" jest zdecydowanie mniej szkodliwe od uczestnictwa w obrocie substancjami psychotropowymi. *K. K. (1) nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Nikogo nie namawiał do zażywania narkotyków. Popełnione przez niego przestępstwa były związane z jego uzależnieniem od*	

substancji psychotropowych. Udzielił on niewielką ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu. Nie bez znaczenia jest, że udzielanie narkotyków w jego przypadku polegało na wspólnym z innymi osobami zażyciu substancji psychotropowej. Okoliczności te wskazują, że gdyby nie był uzależniony, to nie udzielałby innym osobom narkotyków. Zaproponowane przez prokuratora kary wobec K. K. (1) byłyby zdecydowanie nadmiernie dolegliwe w stosunku do stopnia jego zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej popełnionych przez niego czynów. Można stwierdzić, że prokurator w apelacji domagał się wymierzenia wobec tego oskarżonego	

wręcz drakońskich kar. ***Również zaproponowane przez prokuratora kary, jakie miałyby być wymierzona wobec K. A. (1), byłyby niewspółmiernie surowe w stosunku do stopnia szkodliwości społecznej popełnionych przez niego czynów. Biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność tego oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia wymierzona wobec niego kara łączna trzech lat i siedmiu miesięcy pozbawienia jest wystarczająco dolegliwa, aby spełniła wobec niego pożądane cele.*** ***Pomimo nagminności tego rodzaju przestępstw wymierzone wobec oskarżonych kary spełnią też swoje funkcje w zakresie***	

kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.		
Wniosek		
Apelacja obrońcy oskarżonego T. J.: ***1) rozwiązanie węzła kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny, orzeczonych wobec oskarżonego K. A. (1) w pkt D 1 i 2 wyroku;*** ***2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt B 1 poprzez wyeliminowanie z przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oraz z podstawy skazania art. 56 ust. 3 u.p.n. i wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 zł;***	zasadny częściowo zasadny niezasadny	

3) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt B 2 i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 58 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; ***4) 2 ostrożności procesowej, zmianę zaskąrżonego wyroku w pkt B 2 poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 33 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności;*** ***5) z ostrożności procesowej, wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności;*** ***6) uchylenie pkt B 3 wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie.*** ***Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1):*** ***1) uchylenie orzeczenia o karze łącznej***			

wobec oskarżonego K. K. (1), ***2) uchylenie orzeczenia o skazaniu oskarżonego K. K. (1) za czyn przypisany w pkt C. 1) wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 62a u.p.n., ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w pkt C. 1) poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust. 3 u.p.n. i wymierzenie mu kary grzywny,*** ***3) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt C. 2) i uniewinnienie oskarżonego,*** ***4) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt C. 3) i uniewinnienie oskarżonego,*** ***5) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt G. 1) poprzez zaliczenie oskarżonemu K.***		

K. (1) na poczet orzeczonej kary 30 stawek dziennych grzywny okresu zatrzymania w sprawie od dnia 28 września 2020 r., od godz. 10:05 do dnia 29 września 2020 r., do godz. 13.20, przyjmując że jest on równoważny czterem stawkom dziennym grzywny. ***Apelacja prokuratora:*** ***zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej:*** ***oskarżonemu M. K. poprzez wymierzenia kary za czyn opisany w pkt 1 wyroku 3 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt 2 wyroku kary 1 roku pozbawienia, kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oskarżonemu K. A. (1) poprzez wymierzenia kary za czyn***			

opisany w pkt 1 wyroku kary 5 lat pozbawienia wolności, kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. ***oskarżonemu K. K. (1) poprzez wymierzenia kary za czyn opisany w pkt 1 wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt 2 wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt 3 wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.***		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Odnośnie wniosku obrońcy oskarżonego K. A. (2): ***Brak podstaw do zakwalifikowania czynu przypisanego w punkcie B1) z***		

art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uzasadniał uwzględnienie wniosku obrońcy w tym zakresie. ***Niezasadność zaś pozostałych zarzutów z apelacji obrońcy skutkowała nieuwzględnieniem pozostałych wniosków.*** ***Odnośnie wniosków z apelacji obrońcy K. K. (1):*** ***Błędne zaliczenie na poczet orzeczonej kary grzywny tylko jednego zamiast dwóch dni zatrzymania uzasadniało uwzględnienie wniosku obrońcy z punktu 5.*** ***Niezasadność zaś pozostałych zarzutów z apelacji obrońcy skutkowała nieuwzględnieniem pozostałych wniosków.*** ***Odnośnie wniosków z apelacji prokuratora:*** ***Uznanie, że wymierzone***	

wobec oskarżonych kary nie są rażąco łagodne, uniemożliwiało uwzględnienie wniosków prokuratora o podwyższenie wymierzonych oskarżonym kar.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w mocy wyrok w zakresie winy oskarżonych oraz		

wymierzonych im kar.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niezasadność zarzutów z apelacji obrońców oskarżonych K. A. (1) i K. K. (1) oraz prokuratora determinowała utrzymanie w mocy wyroku w zakresie przypisania im zarzucanych przestępstw i wymierzonych im kar. NIe ujawniły się też żadne okoliczności, które nakazywałyby zmianę wyroku w tym zakresie z urzędu.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu K. A. (1) czynu w punkcie B 1)		

przepisu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. ***Zaliczenie na poczet wymierzonej wobec oskarżonego K. K. (1) grzywny zamiast jednego dnia dwóch dni zatrzymania.***	
Zwięźle o powodach zmiany	
Poczynione w zaskarżonym wyroku ustalenia nie pozwalały na zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu K. A. (1) z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu. ***Ponieważ K. K. (1) w niniejszej sprawie był zatrzymany w okresie od 28 września 2020 r. godzina 10:05 do 29 września 2020 godzina 13:20, a nie jak przyjął Sąd Okręgowy wyłącznie w dniu 28 września 2020 roku, należało skorygować zaskarżony***	

wyrok w tym zakresie.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III i IV	***O opłacie za II instancję zasądzonej wobec oskarżonego K. K. (1) orzeczono na podstawie art.***		

	8 i art. 2 ust. 1 oraz 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zmianami). ***Względy słuszności przemawiały za zwolnieniem na podstawie art. 624 §1 k.p.k. K. A. (1) od opłaty z II instancję oraz wszystkich oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.***	
7. PODPIS		